

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobkyně: **Česká televize**, se sídlem Na Hřebenech II, Praha 4 – Kavčí Hory, proti žalované: **Rada pro rozhlasové a televizní vysílání**, se sídlem Škrétova 44/6, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 3. 2. 2010, č. j. 9 Ca 184/2009 – 44,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 3. 2. 2010, č. j. 9 Ca 184/2009 – 44, zamítl žalobu, kterou se žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) domáhala zrušení rozhodnutí Rady pro rozhlasové a televizní vysílání (dále jen „Rada“) ze dne 25. 3. 2009, č. j. drd/3057/09, jímž byla stěžovatelce uložena pokuta ve výši 50 000 Kč za porušení ust. § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o vysílání“). Porušení citovaného ustanovení se stěžovatelka dopustila dne 4. 5. 2008 odvysíláním pořadu Boží duha od 20:00 h na programu ČT 1, a to zejména zobrazením scén, kdy dochází k hromadnému znásilnění žen, případně záběrů na umírající ženu zaklíněnou ve skle okna. Pořad byl způsobilý ohrozit zejména psychický, případně morální, vývoj (traumatizovat děti a mladistvě a vyvolat pocit marnosti a absence opory v osobách blízkých mužského pohlaví a rovněž ztrátu jistoty, že v případě ohrožení jsou to vaši blízcí, kteří vám poskytnou pomoc a ochranu). V odůvodnění rozsudku městský soud uvedl, že obsah pořadu byl Radou po stránce skutkové i právní dostatečně a naprosto přesvědčivým způsobem zhodnocen jako pořad prezentující scény, které zachycují natolik surové a naturalisticky pojaté násilí, lidské utrpení, bezmoc a rezignaci přihlížejících

obyvatel vesnice tak, že tyto scény naplňují předpoklad zákona, že mohou ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí. Scény, které považuje Rada za problémové, zobrazují kruté násilí a z hlediska vjemu diváka trvají po relativně dlouhou dobu. Vedle toho scény na záznamu v 52. a 56. minutě rovněž nejsou okamžikem, nýbrž dostatečně vnímatelně líčí následky předchozích scén násilí promítající se v zoufalství a značné utrpení žen, včetně přihlížejících mužů. Jde o takové filmové a ztvárňující prostředky, které s maximálním působením prezentují utrpení a emoce děsu, strachu, deziluze a bezmoci v takové míře, že úvaha Rady o naplnění skutkové podstaty deliktu podle ust. § 32 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání je naprosto přiléhavá. Je třeba přihlédnout k tomu, že v případě předmětného deliktu postačí takové ztvárnění pořadu, u něhož existuje riziko ohrožení. Rada logickým a dostatečně uvážlivým způsobem zhodnotila charakter předmětného pořadu, když správně vzala v úvahu, že umělecký charakter snímku je v tomto případě co do skutku právně bezvýznamný, stejně jako fakt, že scény znásilňování nejsou primárně sexuální. Rada především zhodnotila předmětné scény nejen z hlediska ohrožení dětí nízkého věku, ale i z hlediska zájmu na ochraně vývoje mladistvých. Zhodnotila, že děti se mohou ocitnout u obrazovky při sledování pořadu v jakékoli jeho fázi, přičemž určité sekvence pořadu jsou natolik otřesné, že nelze spoléhat na zázemí dítěte. Nezbytnost ochrany dětí i mladistvých je dána tím, že tito si působení zla uvědomují právě v té surově podané naturalistické podobě. Obtížnost uchopení předmětných scén v mysli diváka ostatně naznačila i sama stěžovatelka ve vyjádření k zahájenému řízení, v němž poukázala na myšlenkový proces, který je zapotřebí k neschématickému vidění viníků i obětí, na prolínání viny i trestu, na složitost filmu pro vnímání dětského diváka, tj. že film nemá jednoznačné vítěze ani poražené, že jde o silný, hluboký příběh, který nutí diváka k přemýšlení. Toto vyjádření stěžovatelky zcela potvrzuje správnost úvahy Rady, že jde o takové vypravěčské prostředky, které si dětský divák nedokáže spojit s obhajobou humanity. Po shlédnutí filmu si neodnáší historické či umělecké poznatky, ale vnímá pouze naturalisticky zachycené násilí a utrpení. Z uvedených důvodů městský soud považoval za neoprávněnou věcnou námitku, že úvaha Rady je velmi obecná a důkazně se omezuje na posouzení čtyř několikavteřinových scén bez kontextu s celkovým vyzněním díla. Konkrétní scény a záběry postačují ve své délce k silnému vjemu vlastních scén násilí a následně i utrpení a potupení, které následují po ukončení násilí a opuštění budovy, v níž se krvavé scény odehrávaly. Posouzení těchto scén v kontextu s celkovým vyzněním díla není na místě, neboť k tomu nesměřuje ochrana daná ust. § 32 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání. Pokud měla stěžovatelka připraven k vysílání pořad s několika znatelnými i delšími scénami krvavého násilí a utrpení lidí, pak jí muselo být zřejmé, že tento nelze oproti citovanému ustanovení uchopit pouze jako pořad poskytující silný umělecký zážitek, jako hluboký příběh s humanistickým posláním vysoké umělecké kvality bez ohledu na to, jaký vjem může prezentace takového pořadu vyvolat u dětského či mladistvého diváka. Ani to, že stěžovatelka jako veřejnoprávní televize přispěla zařazením předmětného pořadu k výročí konce II. světové války, nevylučuje její odpovědnost za porušení zákona. Městský soud rovněž odkázal na závěry vyslovené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 7. 2009, č. j. 7 As 16/2009 – 82, a uvedl, že Rada v dané věci dostála své povinnosti spojit konkrétní popis scén zobrazujících násilí se závěrem o děsivém působení a možném negativním dopadu na psychiku dětského diváka. Oproti odůvodnění napadeného rozhodnutí je to stěžovatelka, která pouze obecnými námitkami napadla závěry Rady a opřela je pouze o nezohlednění kontextu scén s celkovým vyzněním díla.

Pokud jde o žalobní námitku nedostatku předchozího upozornění podle ust. § 59 zákona o vysílání, městský soud zjistil, že stěžovatelce byla rozhodnutím Rady ze dne 16. 1. 2008 uložena pokuta za odvysílání první části filmu Sametoví vrazi, tj. za typově shodný pořad představující umělecké ztvárnění skutečných událostí, které se rovněž týkaly násilí, vraždy a dokonání vraždy s výstřely ze zbraně, přičemž tato pokuta byla po proběhlém soudním řízení znovu uložena rozhodnutím Rady ze dne 10. 3. 2009. Stěžovatelce bylo rovněž dáno upozornění dne 15. 6. 2005 ohledně pořadu Magnolia, který obsahoval četné hrubé, vulgární výrazy, tvrdé a hrubozrnné výrazové prostředky, tedy rovněž prezentaci, která mohla ohrozit fyzický, duševní nebo morální vývoj dětí a mladistvých. Podmínka předchozího upozornění je splněna tehdy, byl–li provozovatel vysílání Radou již upozorněn na porušení téže povinnosti stanovené zákonem. Ze znění ust. § 59 odst. 1 a 3 nevyplývá povinnost Rady opakovaně upozorňovat provozovatele vysílání na porušování týchž zákonných povinností a stanovovat mu lhůtu k nápravě vždy ve vztahu k jednotlivému pořadu. Postup Rady, která při vydání napadeného rozhodnutí vycházela z upozornění i z již uložené pokuty, byl proto v souladu se zákonem.

Nedůvodnými shledal městský soud také námitky vytýkající Radě nesprávnou úvahu o výši pokuty. Není pravdou, že Rada nevzala v úvahu povahu vysílaného programu a postavení stěžovatelky na mediálním trhu. Je významné, že stěžovatelka provozuje celoplošné vysílání ve velkém územním rozsahu a s programovou strukturou pro všechny vrstvy diváků, neboť to umožňuje vysokou sledovanost, a tedy i vyšší dopad na diváckou veřejnost. Postavení stěžovatelky z hlediska naplnění veřejné služby ji nevyviňuje z dodržování ust. § 32 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání. Námitka vyšší sankce oproti jiným subjektům jen proto, že je veřejnoprávní televizí, nemá oporu ve správní praxi Rady. Navíc stěžovatelka tuto námitku nekonkretizovala. Městskému soudu je známo, že Rada udělovala v minulosti za porušení citovaného ustanovení mnohem vyšší pokuty. Sankce uložená v dané věci je tedy skutečně nízká a přiměřená úvahám Rady, která ve svém rozhodnutí objektivně zhodnotila vedle závažnosti dané ochranou dětí i nižší závažnost jednání stěžovatelky způsobenou tím, že vysílání násilných scén nebylo samoúčelné a bylo součástí děje. Jedině z hlediska závažnosti jednání a jeho vlivu na výši pokuty bylo možné dějový kontext zhodnotit. Míru zavinění Rada hodnotila jako vliv stěžovatelky na vlastní jednání z hlediska možností ovlivnit vysílání či zařazení pořadu do doby, kterou zákon připouští. Rada neposoudila rozsah, typ a dosah závadného vysílání pouze z územního pokrytí, což ovšem není úvahou vybočující z uvedeného kritéria, ale zabývala se působením pořadu i přes jeho umělecký charakter a nepochybila, pokud z jeho vlivu vyvodila reálné riziko ohrožení vývoje dětí a mladistvých.

Proti tomuto rozsudku podala stěžovatelka kasační stížnost z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., ve které namítala, že městský soud rozhodl nad rámec zákona, a tím překročil svou pravomoc. Stěžovatelka uznává, že sledování předmětných záběrů je pro děti a mladistvé nevhodné. To ale automaticky neznamená, že je způsobilé vyvolat ohrožení jejich vývoje. V rozhodnutí Rady není vůbec specifikováno, v čem byl ohrožen morální vývoj. Stěžovatelka odmítá přijmout, že potenciál ohrožení psychického a mravního vývoje je v tomto případě schopen posoudit laik. Jedná se o mezní případ ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 5. 2008, č. j. 6 As 70/2007 - 104. Dovodit bez dalšího, že shlédnutí pořadu, nebo jeho části, je způsobilé vyvolat v dětech a mladistvých pocit marnosti a ztrátu důvěry v muže, je absurdní a

zejména silně subjektivní názor. Stejně tak bez dalšího zdůvodnění pouze subjektivně vyznívá hodnocení městského soudu. Dále stěžovatelka namítala, že se městský soud nevypořádal s námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí ve vztahu k odůvodnění výše pokuty. Na nepředvídatelnost rozhodnutí Rady ukazuje také její rozporuplné stanovisko v rozhodnutích týkajících se pořadu Sametoví vrazi, kde opakovaně uvedla, že považuje porušení ust. § 32 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání vždy za závažné. Dále z odůvodnění rozhodnutí Rady není zřejmé, zda veřejnoprávnost subjektu byla stěžovatelce k tíži či k dobru. K tvrzení městského soudu, že Rada v minulosti uložila za porušení citovaného ustanovení mnohem vyšší pokuty, stěžovatelka poukázala na to, že nenamítala, že uložená pokuta je vysoká, ale že není udělena po právu. Pokud jde o předchozí upozornění, má stěžovatelka za zřejmé, že zákonodárce sledoval zejména preventivní účinek. Není proto zřejmé, jak tedy mohla na základě upozornění na porušení zákona v případě filmu Magnolia, jehož děj se odehrával v aktuálním světě moderní americké megapole, posuzovat vhodnost válečného dramatu Boží duha. Ještě méně prevence lze spatřovat u pořadu Koťátka, který v animovaném pořadu nevhodně zmiňoval záležitost masturbace. Pokud je městskému soudu ze správního spisu známo, že Rada pokutovala stěžovatelku za uvedení pořadu Sametoví vrazi, mělo by mu též být známo, že městský soud již třikrát rozhodl o zrušení těchto rozhodnutí a Nejvyšší správní soud dosud dvakrát nevyhověl kasační stížnosti Rady. Ze shora uvedených důvodů stěžovatelka navrhla zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci městskému soudu k dalšímu řízení.

Rada ve vyjádření ke kasační stížnosti vyslovila nesouhlas s podáním kasační stížnosti, neboť stěžovatelka nepředložila relevantní argumenty. Rada postupovala zcela v souladu s ustálenou judikaturou správních soudů, podle které může sama zkoumat, zda jde o pořad, který by mohl ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých. Interpretace pojmu mravnosti spadá do oblasti právního posouzení, a nemůže být proto předmětem zkoumání znalce. V případě neurčitého právního pojmu je příslušný správní orgán nadán do určité míry obdobnou mírou autonomie vlastního posouzení věci jako v případě správního uvážení. Správní soud má tedy zasáhnout do úvahy správního orgánu pouze v případě, pokud by se jednalo o zjevné zneužití uvedené autonomie, překročení jejích mezí či porušení pravidel logického myšlení. Rada odkázala na odůvodnění svého rozhodnutí, kde se dostatečně vypořádala s důvody, ve kterých spatřuje závadnost pořadu pro dětského a mladistvého diváka. Srovnává–li stěžovatelka hodnocení kritéria závažnosti věci při stanovení výše pokuty v případě předmětného rozhodnutí a rozhodnutí ohledně filmu Sametoví vrazi, jde o cílené a umělé hledání rozdílů v užití slov v písemných vyhotoveních zmíněných rozhodnutí. Rada se domnívá, že v případě obou rozhodnutí vyslovila stejný názor a hodnocení, ačkoliv užila rozličných slov k jeho vyjádření. Nespatřuje tedy žádnou nepředvídatelnost svých rozhodnutí. K námitce, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí není zřejmé, zda skutečnost, že je stěžovatelka veřejnoprávním provozovatelem, jí byla k tíži či k dobru, Rada uvedla, že v rámci své úvahy zvážila postavení provozovatele jako veřejnoprávního provozovatele na základě zákona. V této souvislosti odkázala na ust. § 3 odst. 1 písm. a) a odst. 3 zákona č. 483/1991 Sb., o České televizi, ve znění pozdějších předpisů. Rada posoudila stěžovatelku jako provozovatele s vysoce početnou diváckou obcí, čemuž odpovídá i nutnost zvýšené pozornosti obsahu vysílání, neboť možnost ohrožení fyzického, psychického a mravního vývoje dětí a mladistvých je tímto vyšší. Hodnocení kritérií podle ust. § 61 odst. 2 a 3 zákona o vysílání, byť bylo provedeno velmi stručným a ne zcela vyčerpávajícím

způsobem, obstojí, a není proto na místě napadené rozhodnutí rušit. Rada také upozornila na to, že předchozí upozornění na porušení zákona neslouží k tomu, aby podle něj byla následně posuzována vhodnost dalších pořadů. Vhodnost pořadů posuzuje Rada při posuzování případného porušení ust. § 32 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání. Teprve zjistí-li porušení této povinnosti, zkoumá, zda již byl provozovatel na porušení daného ustanovení upozorněn. Příklady upozornění, které Rada uvedla v předmětném rozhodnutí, měly pouze poukázat na skutečnost, že přes vydané upozornění nedošlo na straně provozovatele k nápravě. Předmětem rozhodování soudů v tomto případě není posuzovat rozhodnutí Rady o upozorněních a rozhodnutích, která byla užita v tomto smyslu. Soud má posoudit rozhodnutí o uložení pokuty za odvysílání pořadu Boží duha. V takovém případě je nutno posuzovat upozornění a dřívější rozhodnutí co se týče jejich významu pro toto rozhodnutí, tedy ve stavu, v jakém byly v okamžiku vydání předmětného rozhodnutí. Podle Rady městský soud nepochybil, pokud žalobu stěžovatelky zamítl.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ust. § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnila stěžovatelka v podané kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Stěžovatelka v kasační stížnosti namítala, že městský soud rozhodl nad rámec zákona, a tím překročil svou pravomoc. Opomenula nicméně specifikovat, v čem konkrétně tuto zásadní vadu spatřuje. Nejvyšší správní soud však nemá nejmenší pochybnost o pravomoci městského soudu přezkoumat ve smyslu § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s. napadené správní rozhodnutí Rady na základě podané žaloby.

Stěžovatelka dále namítala, že se městský soud nevypořádal s námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí Rady spočívající v tom, že u některých kritérií pro stanovení výše pokuty není zřejmé, jak se tato promítla do výše uložené pokuty. Touto žalobní námitkou se městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku podrobně zabýval (str. 8 poslední odstavec a str. 9), přičemž se vypořádal s argumentací stěžovatelky zpochybňující hodnocení jednotlivých kritérií Radou. Z toho, že městský soud napadené rozhodnutí v tomto ohledu přezkoumal, logicky vyplývá, že tuto část rozhodnutí Rady neshledal nepřezkoumatelnou. Městský soud navíc v napadeném rozsudku výslovně uvedl, že „*z napadeného rozhodnutí vyplývá, jak žalovaná hodnotila jednotlivá kritéria pro stanovení výše pokuty.*“ Vzhledem k tomu, jak obecně stěžovatelka v žalobě námitku nepřezkoumatelnosti této části rozhodnutí Rady formulovala, považuje Nejvyšší správní soud toto odůvodnění v kontextu s věcným hodnocením námitky nesprávného hodnocení jednotlivých kritérií pro stanovení výše pokuty za naprosto dostačující. Rada se vyjádřila ke všem kritériím pro stanovení výše pokuty uvedeným v ust. § 61 odst. 2 a 3 zákona o vysílání, přičemž její hodnocení je srozumitelné, logicky odůvodněné a neobsahuje vnitřní rozpory. Tato stížní námitka je proto nedůvodná.

Stěžovatelka rovněž zpochybnila závěr městského soudu týkající se námitky nedostatku předchozího upozornění ve smyslu ust. § 59 zákona o vysílání.

Podle ust. § 59 odst. 1 zákona o vysílání upozorní Rada provozovatele vysílání na to, že porušuje povinnosti stanovené tímto zákonem nebo podmínky udělené licence, a stanoví mu lhůtu k nápravě.

Smyslem a účelem citovaného ustanovení je zajistit, aby provozovatel vysílání nebyl potrestán za deliktní jednání, jehož si nebyl vědom, tzn. aby nebylo prvním úkonem vůči provozovateli oznámení o zahájení řízení o uložení pokuty za správní delikt. Zákonodárce mu tak dává prostor k dobrovolné nápravě závadného jednání. Tímto se realizuje preventivní funkce správního trestání. Zákon o vysílání však nijak nespecifikuje charakter upozornění a ani nestanoví, do jaké míry musí být konkrétní. Podle Nejvyššího správního soudu je třeba vnímat upozornění v materiálním smyslu, tedy jako předání informace, že provozovatel porušuje povinnosti stanovené zákonem a že mu hrozí sankce. Musí tedy existovat alespoň rámcová věcná souvislost mezi upozorněním a pozdějším jednáním provozovatele vysílání, které Rada vyhodnotila jako deliktní. Upozornění má poskytnout provozovateli vysílání informaci o budoucí praxi Rady, tj. o tom, jaký obsah odvysílaných pořadů podle jejího názoru není v souladu se zákonem o vysílání a bude sankcionován. Je ale třeba zdůraznit, že skutková podstata správního deliktu podle ust. § 32 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání může být naplněna odvysíláním obsahově zcela odlišných pořadů, neboť k potenciálnímu ohrožení fyzického, psychického nebo mravního vývoje dětí a mladistvých může dojít nejen odvysíláním násilí či brutality, ale např. i sexuálních scén, dále scén, které v dětských divácích a v mladistvých mohou vzbudit mylné představy o účincích a nebezpečnosti drog a alkoholu, ap. Odkazuje–li upozornění na porušení zákona, které nemá se sankcionovaným obsahem vysílání žádnou věcnou souvislost, byť jej Rada podřazuje pod stejné zákonné ustanovení, nelze dovodit, že by se provozovateli vysílání dostalo relevantní informace o budoucí praxi Rady.

V napadeném rozhodnutí Rada uvedla, že o uložení pokuty rozhodla také s ohledem na skutečnost, že stěžovatelka již povinnost vyplývající z ust. § 32 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání porušila opakovaně, byla na její porušení upozorněna a byla již také sankcionována. Jako příklad předchozího porušení citovaného ustanovení Rada uvedla jednak pořad Magnolia vysílaný v lednu 2002, kdy stěžovatelku pouze upozornila na možné porušení citovaného ustanovení, a dále odkázala na dva případy, kdy již byla uložena pokuta (1. část filmu Sametoví vrazi vysílaná v říjnu 2006 a epizoda Koťátka od Dalajlámy asi nejsou normální ze seriálu Pakárna vysílaná v dubnu 2006).

V případě pořadu Magnolia Nejvyšší správní soud nehodnotil, zda se jednalo o upozornění na porušení zákona naplňující výše popsaná kritéria, neboť k tomuto pořadu stěžovatelka v žalobě nic nenamítala, a pokud tak učinila až v kasační stížnosti, jde o argumentaci ve smyslu ust. § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřípustnou. To, že se k tomuto pořadu nad rámec žalobních bodů vyjádřil městský soud, na tomto závěru nemůže nic změnit.

Ve vztahu k 1. části filmu Sametoví vrazi stěžovatelka poukázala na to, že rozhodnutí Rady, jímž byla sankcionována za jeho odvysílání, protože mohl ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých, bylo městským soudem zrušeno.

Protože rozhodnutí Rady o uložení pokuty za odvysílání 1. části filmu Sametoví vrazi bylo zrušeno rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 25. 9. 2008, č. j. 11 Ca

134/2008 – 52, v době, kdy Rada vydala napadené rozhodnutí (25. 3. 2009), tedy neexistovalo rozhodnutí, na které odkázala v souvislosti se zákonným požadavkem na předchozí upozornění na porušení zákona o vysílání. Logicky proto nelze odkaz na rozhodnutí ve věci 1. části filmu Sametoví vrazi považovat za upozornění na porušení zákona o vysílání ve smyslu ust. § 59 zákona o vysílání. Na tom nic nemůže změnit ani skutečnost, že zrušující rozsudek městského soudu byl následně Nejvyšším správním soudem zrušen rozsudkem ze dne 16. 7. 2009, č. j. 7 As 16/2009 – 82 (právní moci nabyl dne 5. 9. 2009), neboť k tomu došlo až po vydání rozhodnutí o uložení pokuty za odvysílání pořadu Boží duha. Další pokračování řízení před správními soudy, resp. Radou, je pro posouzení daného případu irelevantní. Poukázal–li městský soud na nové rozhodnutí Rady ze dne 10. 3. 2009 o opětovném uložení pokuty za odvysílání 1. části filmu Sametoví vrazi, jde o odkaz zcela nepřípadný, neboť za relevantní upozornění na porušení zákona o vysílání nelze označit rozhodnutí vydané Radou až po odvysílání pořadu dne 4. 5. 2008. Jakékoliv preventivní působení upozornění podle ust. § 59 zákona o vysílání by totiž při takové interpretaci bylo vyloučeno. Městský soud proto při hodnocení této dílčí části žalobní námitky nedostatku předchozího upozornění na porušení zákona o vysílání pochybil.

Pochybení městského soudu lze shledat také u třetího z předmětných pořadů, a sice u epizody Koťátka od Dalajmámy asi nejsou normální ze seriálu Pakárna. K námitce týkající se tohoto pořadu se totiž městský soud nevyjádřil.

Uvedená pochybení však nemají vliv na zákonnost napadeného rozsudku, neboť ve vztahu k pořadu Magnolia, jehož odvysíláním podle Rady rovněž došlo k porušení ust. § 32 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání, napadený rozsudek, a také rozhodnutí Rady, obstojí. Je totiž postačující, pokud z odůvodnění rozhodnutí Rady vyplývá splnění podmínky předchozího upozornění na porušení zákona alespoň k jednomu pořadu, který provozovatel vysílání v minulosti odvysílal.

Pokud jde o další námitky, tyto stěžovatelka neuplatnila v řízení před městským soudem přesto, že tak učinit mohla. Jedná se o námitku, že Rada ve svém rozhodnutí nespecifikovala, v čem byl ohrožen morální vývoj dětí a mladistvých, že v rozhodnutích týkajících se pořadu Sametoví vrazi uvedla, že porušení ust. § 32 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání považuje vždy za závažné, zatímco v dané věci hodnotila porušení stejného ustanovení jako méně závažné, a rovněž o námitku, že potenciál ohrožení psychického a mravního vývoje televizním pořadem není v dané věci schopen posoudit laik. Těmito námitkami se Nejvyšší správní soud nezabýval, neboť jde o stížní body ve smyslu ust. § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřípustné.

Stěžovatelka rovněž poukázala na to, že z rozhodnutí Rady není zřejmé, zda jí její postavení veřejnoprávního provozovatele vysílání bylo při uložení pokuty přičítáno k tíži či k dobru. V žalobě však stěžovatelka v souvislosti s kritériem postavení provozovatele vysílání na mediálním trhu a jeho odpovědností vůči divácké veřejnosti argumentovala odlišně. Namítala totiž, že odvysíláním předmětného pořadu své veřejnoprávní poslání naplňovala, a dále to, že skutečnost, že je zřízena zvláštním zákonem jako veřejnoprávní subjekt, není důvodem pro stanovení vyšší sankce než pro ostatní subjekty. K takto formulované námitce se městský soud v napadeném rozsudku vyjádřil. Z uvedeného tak

vyplývá, že v době podání žaloby stěžovatelka neměla pochybnosti, jak Rada její postavení při stanovení výše pokuty hodnotila. Tento stížní bod proto Nejvyšší správní soud rovněž vyhodnotil jako nepřípustný důvod kasační stížnosti ve smyslu ust. § 104 odst. 4 s. ř. s., neboť nebyl uplatněn v řízení před městským soudem, ač uplatněn být mohl.

Tvrzení stěžovatelky, že hodnocení městského soudu v dané věci vyznívá subjektivně, nelze považovat za relevantní právní či skutkový argument, jímž by bylo možné úspěšně zpochybnit závěry vyslovené v napadeném rozsudku. Nejedná se tedy o stížní bod ve smyslu ust. § 103 odst. 1 s. ř. s., a proto se Nejvyšší správní soud ani tímto tvrzením nezabýval (§ 104 odst. 4 s. ř. s.). Také z dalšího tvrzení stěžovatelky, že sledování předmětných záběrů je sice pro děti a mladistvé nevhodné, ale to ještě neznamená, že je způsobilé vyvolat ohrožení jejich vývoje, není zřejmé, co konkrétně napadenému rozsudku vytýká. Ani v tomto případě se tedy nejedná o relevantní stížní bod. V této souvislosti je třeba uvést, že městský soud se v napadeném rozsudku zabýval velmi podrobně otázkou, která byla v dané věci stěžejní, tj. zda odvysíláním pořadu Boží duha skutečně došlo k porušení ust. § 32 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání, a své závěry vyčerpávajícím způsobem odůvodnil. Učinil tak přesto, že stěžovatelka v žalobě pouze stručně a nekonkrétně namítala, že úvaha Rady byla velmi obecná a důkazně se omezila na posouzení čtyř několikavteřinových scén bez kontextu s celkovým vyzněním díla. Hodnotící závěry městského soudu však stěžovatelka v kasační stížnosti, s výjimkou námitek nepřípustných nebo zcela obecných, v podstatě nezpochybnila.

Ze všech důvodů výše uvedených není napadený rozsudek nezákonný, a proto Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 110 odst. 1 poslední věta s. ř. s. kasační stížnost zamítl. Ve věci rozhodl v souladu s ust. § 109 odst. 1 s. ř. s., podle něhož rozhoduje o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, neboť neshledal důvody pro jeho nařízení.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků náhradu nákladů nepřiznal, protože stěžovatelka v řízení úspěch neměla a Radě žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. března 2011

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu